

je podvlečen z rdečim žametom. Karol V. je imel majhen, s žametom prevlečen klobuček, ko je leta 1547 svojo armado ogledoval; kedar je deževalo, pa se je odkril, da klobuček ni bil moker. Leta 1250 je papež Inocencij IV. kardinalom dovolil rdeče klobuke. Izprva so klobuki veljali za tak nečimurn lišp, da je škof Pariški mašniku ukazal preneh maše, če je kak duhoven s klobukom prišel v cerkev. (?) Na Nemškem, Holandskem in v Švici so v 16. stoletju nosili visoke in na koncu špičaste cilindre s širokimi krajci. Na Francoskem so pod vlado Henrika IV. začeli krajec na eni strani vihati, pod Ludovikom pa še na dveh drugih straneh, in tako so postali trivoglati klobuki, ki so dolgo časa v modi bili. Leta 1780 so v prvič na Angleškem začeli okrogle klobuke nositi, ki so tudi na Francoskem v navado prišli, ko so leta 1796 vpeljane trivoglate klobuke s širocimi krajci opustili; kmalu so se okroglih cilindrov tudi Nemci poprijeli. Judje na Španjskem so morali rumene klobuke nositi. Poseben klobučarski red je bil vpeljan v Parizu leta 1578, v Virtemberskem leta 1581, in na Vircburškem leta 1588. Slovani niso poznali družih klobukov kakor nizkih s širocimi krajci.

K zgodovini prstanov.

Navada prstane nositi je starodavna. Znani so bili že Egipčanom, Izraelcem, Grkom in Rimljanom. Prstan izvira od tadanje navade, da so ljudje hoteli zmirom pečat seboj imeti, ki je bil v prstan vdolan. Zato je prišel prstan tudi med zaljubljenimi in zaročenimi v navado, češ, da je s pečatom prstana zapečaten tudi zvestoba med njimi. Prvi kristijani so to navado od poganov (ajdov) vzeli, pri poroki so duhovni, kakor je še dandanes pri poročevanju običaj cerkveni, blagoslovili prstane, in nevesti in ženinu na prste nataknili. O tem, na kateri prst naj se prstan natakne, bili so dolgo časa navskriž-misli; naposled je obveljalo mnenje prebrisanega Izidora, ki je rekel, da na četrti prst naj se vselej natakne prstan zato, ker v ta prst gre iz srca naravnost neka žila. In ta navada je ostala do danes, čeravno so anatomi že davno dokazali, da od srca gredo žile do vseh 5 prstov.

Iz sodnijskega življenja.

Po spominu skušenega starega pravnika.

Spisuje Jakob Aléšovec.

IV.

Policijski komisar.

(Dalje.)

Hlapon zabrlizga in naznanja, da smo prišli do postaje N., kjer se železnični cesti razkrojite. Če sta tujca namenjena na Laško, jima bo tu zapustiti voz, midva pa se peljeva dalje.

„Je tu postaja N., kjer nama je, kakor je rekel konduktêr, prestopiti na drug vlak?“ se obrne tujec do naju.

„Da, tukaj je. Vi pač tudi še niste bili nikdar tu?“ prašam tako površno.

„Ne, nikdar!“

Vlak se vstavi, konduktêr pride vrata odpirat ter pové, da je za tiste, ki se peljejo na Laško in morajo izstopiti, tri ure, za one, ki se peljejo s tem vlakom dalje, pa pol ure prestanka.

„Ravno prav,“ rečem jaz in mignem svojemu tovarišu z očmi, „jaz sem tako žejen, stopiva malo v restavracijo.“ In proti tujcema obrnjen pristavim: „Se priporočam! Srečno potovanje!“

Gospá se prikloni in zahvali z najpriljudnejšim smehljanjem, kakoršnega so le Francozinje zmožne. Ubožica! Da bi bila vedela, kaj sem jaz naklepal zoper tvojega moža, bi se mi pač ne bila tako nasmijala!

Zunaj voza zašepetam tovarišu: „Vi pazite na ta par, jaz grem iskat takega naših skrivnih agentov, katerih je tukaj vedno kaj.“

Na to se brž ozrem okoli sebe, in kdo mi pride naproti? Moj prijatelj policijski komisar, kateri mi pomoli roko in me glasno nagovori:

„Od kod, svetovalec? Si bil zopet na lovu?“

„Tiho, tiho, da tiček, kateremu sem nastavil, ne zapazi kaj. Ravno prav si prišel.“

„Ej, ej, takega tička si zalezal?“

„Tistega, ki nam je bil pred dvema leti ušel. Glej ga, ravno zdaj podaja roko svoji ženi, ki stopa iz voza. Uni-le z brado!“

„Glej ga zlodja! Popis se vjema z njegovo osebo. Le brado ima več.“

„Zdaj ga ne smeva več spustiti izpred oči. Imaš kaj svojih ljudi tù?“

„K sreči dva preoblečena. Smo bili tudi na lovu, pa nismo ničesar vjeli, je vse izletelo.“

Na to migne dvema čedno oblečenima človekoma čvrste postave, katerima dá na tihem neka povelja. Možaka se pomešata med tujce in kmalu sta vsak na drugi strani pokazanega jima tujca, kateri gre s svojo ženo v restavracijo ter se vsede za mizo v kotu. Komisar gre potem za njima in sede s pomagačema k isti mizi, kar tujcu ni bilo nič kaj všeč, kajti komaj je sedel, že zopet vstane in pravi svoji spremljevalki francosko:

„Ali ne misliš, draga moja, da bi bilo bolje sprehajati se tako dolgo po koridoru, dokler vlak v T. ne odide? Ti ljudje so jako netečni, jaz jih poznam, ker sem bil pred dvema leti enkrat v T.“

Dama se molče vzdigne in gre pred njim zopet iz sobe, a komisar s svojima agentoma tik za njima; jaz sem vse to iz bolj skrivnega kota gledal, ker, po pravici rečeno, si nisem upal pokazati se gospej.

V koridoru je bil velik drenj in ker sta agenta povsod se stavljala tujcema na pot, ta dva nista mogla priti iz druhali ven. V tem trenutku dá zvonec znamenje, da je treba stopiti v vozove. Jaz iz svojega kota, kjer stojim s svojim tovarišem trgovcem, ki skrbno opazuje tujca, občudujem spretnost agentov in komisarja, ki tujca čedalje bliže k vlaku potiskata, dasiravno se ta zelo brani in s komolcem odriva množico. Ko je tik voza, konduktêr na migljaj komisarja odpre vrata voza II. reda, agenta prizdigneta tujca in ga potisneta v voz, skočita sama brž za njim, vrata se zapró in tič — je vjet.

Kaj pa njegova žena, ona krasna dama? Plaha gleda vse to, in ne more preriti do moža; slišati je krik, potem pa se odpró zopet druga vrata, komisar jo prizdigne in ravno tako ji pomaga na voz, kamor tudi on stopi. Zadnji čas je, da stopiva tudi mi-dva na vlak, a ne v nobenega onih vozov. Hlapon zapiska, jame sopihati in kmalu je vlak v polnem teku ter nas pripelje vse srečno v T. Tam pomaga komisar neki zaviti in objokani gospej iz voza stopiti, jo spremi iz koldvora, pokliče zunaj fiakarja, sede ž njo vred vanj in oddrda v mesto. (Dalj. prih.)

Naši dopisi.

V Gorici 17. okt. — Pretekli teden je bil v Gorici šolski in učiteljski teden. V torek, 12. t. m., se je pričela pod predsedništvom gosp. deželnega šolskega nadzornika Klodič-a dež. učiteljska konferenca. V pričo odlične gospôde in kakih 50-60 uči-